Komisja do spraw reprywatyzacji nieruchomości warszawskich

Warszawa, dnia 28 października 2026 r.

Sygn. akt KR II R 62/25

DECYZJA NR KR II R 62/25

Komisja do spraw reprywatyzacji nieruchomości warszawskich, w składzie:

Przewodniczący Komisji:

Arkadiusz Myrcha

Członkowie Komisji

Paweł Lisiecki, Christian Młynarek, Mirosław Józef Pampuch, Anna Tarczyńska, Adrian Wasielewski,

po rozpoznaniu w dniu 28 października 2026 r. na posiedzeniu niejawnym sprawy w przedmiocie decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 30 stycznia 2012 r. nr 50/GK/DW/2012, dotyczącą gruntu nieruchomości położonej w Warszawie przy ul. Stanisława Augusta 30, ustanawiającą prawo użytkowania wieczystego w udziale 72/80 do działki nr ew. 35/2 z obrębu 3-05-32 o powierzchni 102 m^2 (KW [redacted]) oraz odmawiającej ustanowienia tegoż prawa do gruntu o powierzchni 265 m^2 działki nr ew. 2 z obrębu 3-05-32

z udziałem stron: Miasta Stołecznego Warszawy reprezentowanego przez Prezydenta m.st. Warszawy, Skarbu Państwa reprezentowanego przez Prezydenta m.st. Warszawy, A[redacted] K[redacted]

na podstawie art. 29 ust. 1 pkt 3a w zw. z art. 30 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. o szczególnych zasadach usuwania skutków prawnych decyzji reprywatyzacyjnych dotyczących nieruchomości warszawskich, wydanych z naruszeniem prawa (Dz. U. z 2021 r. poz. 795; dalej: ustawa z dnia 9 marca 2017 r.) w zw. z art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. w zw. art. 156 § 1 pkt 2, 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (t.j. Dz.U. z 2025 r., poz. 1691, dalej: k.p.a.),

orzeka:

stwierdzić nieważność decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 30 stycznia 2012 r. nr 50/GK/DW/2012 w całości.

UZASADNIENIE

I. Przebieg postępowania rozpoznawczego

Postanowieniem z dnia 10 grudnia 2025 r. Komisja do spraw reprywatyzacji nieruchomości warszawskich (dalej: Komisja), działając na podstawie art. 15 ust. 2 i 3 w zw. z art. 16 ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r., wszczęła z urzędu postępowanie rozpoznawcze w przedmiocie decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z 30 stycznia 2012 r. nr 50/GK/DW/2012, dotyczącej gruntu nieruchomości położonej w Warszawie przy ul. Stanisława Augusta 30, ustanawiającej prawo użytkowania wieczystego w udziale 72/80 do działki nr ew. 35/2 z obrębu 3-05-32 o powierzchni 102 m^2 (KW . oraz odmawiającej ustanowienia tegoż prawa do gruntu o powierzchni 265 m^2 działki nr ew. 2 z obrębu 3-05-32.

Postanowieniem z 10 grudnia 2025 r., Komisja, na podstawie art. 26 ust. 2 ustawy z dnia 9 marca 2017 r., zawiadomiła właściwe organy administracji oraz sądy o wszczęciu z urzędu postępowania rozpoznawczego.

Postanowieniem z 10 grudnia 2025 r., Komisja zwróciła się do Społecznej Rady przy Komisji o wydanie opinii w przedmiocie decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 30 stycznia 2012 r. nr 50/GK/DW/2012, doręczone członkom Społecznej Rady w dniu 31 grudnia 2025 r.

Zawiadomieniem z 10 grudnia 2026 r. poinformowano strony postępowania o wszczęciu postępowania rozpoznawczego w niniejszej sprawie.

Powyższe postanowienia oraz zawiadomienie zostały ogłoszone w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego Ministra Sprawiedliwości 22 grudnia 2025 r.

Pismem z 8 stycznia 2025 r. pełnomocnik A K , wniósł o:

1. zawieszenie postępowania w niniejszej sprawie do czasu wydania przez odpowiedni skład Naczelnego Sądu Administracyjnego rozstrzygnięcia w przedmiocie zagadnienie prawnego przedstawionego postanowieniem Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 20 października 2025 r. r., sygn. I SA/Wa 2470/24, o następującej treści: "Czy nabywcy roszczeń wynikających z art. 7 dekretu *z dnia 26 października 1945 r. o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze m.st. Warszawy (Dz.U. z 1945 r. Nr 50, poz. 279, ze zm.) przysługuje przymiot strony w rozumieniu art. 28 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2024 r. poz. 592) w sprawie o ustanowienie prawa użytkowania wieczystego na podstawie przepisów dekretu?"*

2. na podstawie art. 29 § 1 pkt 5 w zw. z art. 38 § 1 Ustawy o Komisji o umorzenie postępowania rozpoznawczego; względnie
3. na podstawie art. 29 § 1 pkt 1 zw. z art. 38 § 1 Ustawy o Komisji o utrzymanie w mocy decyzji, względnie
4. na podstawie art. 29 § 1 pkt 4 zw. z art. 38 § 1 Ustawy o Komisji stwierdzenie wydania decyzji z naruszaniem prawa z uwagi na wywołanie skutków, o których mowa w art. 2 pkt 4 Ustawy o Komisji.

Postanowieniem z 28 stycznia 2026 r. Komisja postanowiła odmówić zawieszenia toczącego się przed Komisją postępowania rozpoznawczego KR II R 62/25 w przedmiocie decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z 30 stycznia 2012 r. nr 50/GK/DW/2012 r. Niniejsze postanowienie zostało ogłoszone w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego Ministra Sprawiedliwości 6 lutego 2026 r.

Zawiadomieniami z 11 lutego 2026 r., 9 kwietnia 2026 r., 31 lipca 2026 r., 30 września 2026 r. poinformowano o wyznaczeniu nowego terminu rozpatrzenia sprawy ze względu na szczególnie skomplikowany stan sprawy, obszerny materiał dowodowy oraz konieczność zapewnienia stronom czynnego udziału w postępowaniu. Kolejny terminy rozpatrzenia sprawy wyznaczono odpowiednio 10 kwietnia 2026 r., 10 czerwca 2026 r., 29 września 2026 r., 30 listopada 2026 r. Zawiadomienia udostępniono w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego Ministra Sprawiedliwości 11 lutego 2026 r., 10 kwietnia 2026 r., 31 lipca 2026 r., 30 września 2026 r.

Zawiadomieniem z 13 października 2026 r. poinformowano strony o zakończeniu postępowania rozpoznawczego oraz o możliwości wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań. Jednocześnie pouczono strony, że powyższe zawiadomienie uznaje się za doręczone po upływie 7 dni od dnia ogłoszenia w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego Ministra Sprawiedliwości. Zawiadomienie zostało opublikowane w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego Ministra Sprawiedliwości 13 października 2026 r.

Pismem z 16 października 2026 r. stanowisko w przedmiotowej sprawie wyraziła Społeczna Rada przy Komisji. W opinii nr 36/2026 Społeczna Rada wniosła o stwierdzenie nieważności decyzji Prezydenta m. st. Warszawy z 30 stycznia 2012 r. nr 50/GK/DW/2012.

A K wnioskiem z 23 października 2026 r. wniósł o:

1. zawieszenie postępowania do czasu prawomocnego ustalenia kręgu spadkobierców K y O oraz L W

2. uznanie za strony postępowania osób, od których nabył roszczenia lub ich spadkobierców oraz spadkobierców dawnych właścicieli hipotecznych;

3. dopuszczenie dowodu z zawiadomienia Komisji z 1 kwietnia 2026 r. KR II R 12/26 o wszczęciu postępowania oraz skróconego aktu zgonu K O.

Postanowieniem z dnia 28 października 2026 r., przed wydaniem niniejszej decyzji Komisja wydała postanowienie o odmowie zawieszenia postępowania. Do pozostałej treści pisma strony Komisja odniesie się w dalszej części uzasadnienia decyzji.

Pozostałe strony nie skorzystały z przysługującego im prawa, wynikającego z art. 10 k.p.a.

II. Na podstawie zebranego materiału dowodowego Komisja ustaliła, co następuje:

1. Przedmiot rozstrzygnięcia Komisji

Przedmiotem kontroli w niniejszym postępowaniu przed Komisją jest decyzja Prezydenta m.st. Warszawy z 30 stycznia 2012 r. nr 50/GK/DW/2012, dotyczącą gruntu nieruchomości warszawskiej przy ul. Stanisława Augusta 30, ustanawiająca prawo użytkowania wieczystego w udziale 72/80 do działki nr ew. 35/2 z obrębu 3-05-32 ( ) oraz odmawiająca ustanowienia tegoż prawa do gruntu działki nr ew. 2 z obrębu 3-05-32.

Komisja 4 marca 2026 r. wydała decyzję nr KR II R 63/25 stwierdzając nieważność decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z 12 lutego 2013 r. nr 44/GK/DW/2013 zmieniającej w trybie art. 155 k.p.a. objętą niniejszym postępowaniem decyzję z 30 stycznia 2012 r. nr 50/GK/DW/2012.

Ponadto Komisja 23 lipca 2026 r. wydała decyzję nr KR II R 12/26 stwierdzając nieważność decyzji Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Warszawie (dalej: SKO w Warszawie) z 28 listopada 2001 r. nr KOC/924/GO/1.

Komisja prowadzi odrębne postępowania rozpoznawcze w zakresie decyzji reprywatyzacyjnych dotyczący ul. Stanisława Augusta 30 tj. decyzji z 12.02.2013 r. nr 46/GK/DW/2013 (KR II R 28/26), decyzji z 12.02.2013 r. nr 45/GK/DW/2013 (KR II R 30/26) decyzji z 30.01.2012 r. nr 49/GK/DW/2012 (KR II R 29/26), decyzji z 30.01.2012 r. nr 48/GK/DW/2012 r. (KR II R 31/26), które zostaną rozpoznane odrębnymi rozstrzygnięciami.

2. Opis nieruchomości

Działka gruntu nr ew. 35/2 obręb 3-05-32 wchodzi w skład dawnej nieruchomości hipotecznej ozn. nr hip. 1416-Praga dz. nr 8. Działka nr ew. 35/2 ma powierzchnię 102 m^2, jest

zabudowana boksami garażowymi, prowadzona jest dla niej księga wieczysta nr [redacted], gdzie oznaczona jest jako Bi - inne treny zabudowane.

W skład dawnej nieruchomości hipotecznej wchodzą ponadto dz. ew. nr 37, pow. 250 m^2, zabudowana budynkiem mieszkalnym, w którym wyodrębniono 10 lokali; działka ew. nr 36, pow. 262 m^2, niezabudowana; działka ew. nr 2, część o pow. 265 m^2 stanowiąca drogę.

W dacie wydania przedmiotowej decyzji reprywatyzacyjnej, nieruchomość objęta była miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego rejonu ul. Grochowskiej na odcinku od ul. Lubelskiej do ul. Kaleńskiej i Modrzewiowej, zatwierdzonym uchwałą nr 143/VIII/99 Rady Gminy Warszawa-Centrum ogłoszonej w Dzienniku Urzędowym Województwa Mazowieckiego nr 59 w dniu 12 lipca 1999 r. W miejscowym planie zagospodarowania nieruchomość przeznaczona była pod utrzymanie i rozwój funkcji mieszkalnictwa wielorodzinnego oraz usług nieuciążliwych MU-12.

Obecnie nieruchomość objęta jest miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego rejonu Ronda Wiatraczna – część I (Uchwała nr XCIV/2413/2014 Rady Miasta Stołecznego Warszawy z 6 listopada 2014 r.). W miejscowym planie zagospodarowania nieruchomość oznaczona jest symbolem – C1.2 U (MW) przeznaczona usługi z zabudową wielorodzinną.

Aktualnie dla działki nr ew. 35/2 prowadzona jest księga wieczysta nr [redacted]
W dziale II księgi wieczystej prawo własności ujawnione jest na rzecz Miasta Stołecznego Warszawy.

3. Pierwotny właściciel nieruchomości

Komisja ustaliła, że na dzień 21 listopada 1945 r., tj. dzień wejścia w życie dekretu z dnia 26 października 1945 r. o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze m. st. Warszawy (Dz.U. nr 50, poz. 279, dalej: dekret warszawski) tytuł własności nieruchomości działki oznaczonej nr 8 o powierzchni 896,90 m^2 przysługiwał małżonkom Z[redacted] i P[redacted] C[redacted] w częściach równych niepodzielnie na mocy aktu kupna z 4 czerwca 1937 r. (zaświadczenie Sądu Grodzkiego w Warszawie Nr 228/48 z 5 października 1948 r.).

Z dniem 21 listopada 1945 r., grunt przedmiotowej nieruchomości, na podstawie art. 1 dekretu warszawskiego przeszedł na własność Gminy m.st. Warszawy, a w 1950 r., z chwilą likwidacji gmin - na własność Skarbu Państwa. Z dniem 27 maja 1990 r. nieruchomość stała się własnością Dzielnicy - Gminy Warszawa Praga Płd., zgodnie z decyzjami Wojewody Warszawskiego nr 19612 z dnia 2 marca 1992 r., nr 22830 z dnia 16 kwietnia 1992 r. nr 22829 z dnia 16 kwietnia 1992 r., oraz nr 24151 z dnia 7 maja 1992 r.

Minister Administracji i Cyfryzacji decyzją z 23 listopada 2012 r. nr 481 odmówił stwierdzenia nieważności decyzji Wojewody Warszawskiego nr 22829 z 16 kwietnia 1990 r. Nadto decyzją z 23 listopada 2012 r. odmówił stwierdzenia nieważności decyzji Wojewody Warszawskiego nr 22830. Decyzją z 7 listopada 2012 r. nr 459 Minister stwierdził nieważność decyzji Wojewody Warszawskiego nr 19612 z 2 marca 1992 r. w części dotyczącej budynku posadowionego na działce nr 37 z wyłączeniem lokali 1, 2, 3, 4, 6, 7, 8, 12, 15, 16 i lokalu użytkowego.

4. Objęcie gruntu nieruchomości w posiadanie przez gminę m.st. Warszawy

Objęcie przez gminę m. st. Warszawa przedmiotowej nieruchomości nastąpiło 16 sierpnia 1948 r., tj. z dniem ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Rady Narodowej i Zarządu Miejskiego m. st. Warszawy nr 20. Termin do składania wniosków upływał więc 16 lutego 1949 r.

5. Wniosek dekretowy

W dniu 30 grudnia 1948 r. Zc O i P O złożyli do Zarządu Miejskiego w m. st. Warszawie wniosek o przyznanie prawa własności czasowej do gruntu położonego w Warszawie przy ul. Stanisława Augusta 30, stanowiącej działkę gruntu nr 8 pow. 896,90 m^2 z nieruchomości hipotecznej nr hip. 416 Praga. Wniosek został opłacony.

6. Następstwo prawne po właścicielach hipotecznych

Spadek po P O zmarłym 10 maja 1951 r. nabyli żona Z O w 1/4 części, oraz dzieci Ja D , T O , H R J O Z Z po 3/20 części każde z nich, z wyłączeniem udziału spadkodawcy w majątku objętym w chwili jego śmierci ustawową wspólnością małżeńską, które nabyły dzieci. (postanowienie Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi z 3 stycznia 1996 r. sygn. akt I Ns 560/65).

Spadek po Zc O zmarłej 21 stycznia 1967 r. nabyli dzieci: J Dz T C , H R , J O Z Z po 1/5 części każde z nich (postanowienie j.w.).

Spadek po J D zmarłej 16 czerwca 1970 r. nabyli mąż E D w 4/8 części oraz rodzeństwo T O H R J O i Z Z po 1/8 części każde z nich (postanowienie Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy z 25 marca 1972 r. sygn. akt I Ns II 46/72).

Spadek po T O zmarłym 4 listopada 1979 r. nabyli żona Z O

dzieci: K O , I W po 1/3 części każde z nich (postanowienie j.w.).

Spadek po H R zmarłej 22 maja 1992 r. nabyli dzieci: W h R , M A R i B M R L po 1/3 części każde z nich (postanowienie Sądu Rejonowego dla Warszawy Mokotowa z 28 lipca 1992 r. sygn. akt I Ns 1079/92).

Spadek po J O zmarłym 27 sierpnia 1992 r. nabyli dzieci: P D O M C po 1/2 części każde z nich (postanowienie j.w.).

Spadek po Z O żonie T O zmarłej 1 czerwca 2004 r. nabyły córki I M W K i M O po połowie (postanowienie Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi z 16 września 2004 r. sygn. akt I Ns 986/04).

Spadek po Z Z zmarłej 20 sierpnia 2009 r. nabyli mąż T Z dzieci: A i M L oraz G T Z po 1/3 części każde z nich (postanowienie Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi Południe z 17 czerwca 2010 r. sygn. akt I Ns 1453/09).

Spadek po E D zmarłym 31 grudnia 1984 r. nabył Skarb Państwa z dobrodziejstwem inwentarza (postanowienie Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy z 8.06.1999 r. sygn. akt II Ns 1037/98).

7. Postępowanie w zakresie rozpoznania wniosku o przyznanie własności czasowej

Prezydium Rady Narodowej w m.st. Warszawie decyzją z 3 grudnia 1953 r. nr ST/TN-15s/116/53, odmówiło ustanowienia prawa własności czasowej do gruntu.

Ministerstwo Gospodarki Komunalnej utrzymało ww. orzeczenie decyzją z 10 marca 1954 r. nr MT-824-1/54.

8. Decyzja SKO w Warszawie stwierdzająca nieważność orzeczenia PRN oraz postępowanie administracyjnej skutkujące powrotem do obrotu prawnego decyzji PRN

SKO w Warszawie decyzją z 28 listopada 2001 r. nr KOC/924/Go/01 stwierdziło nieważność decyzji Prezydium Rady Narodowej w m. st. Warszawie z 3 grudnia 1953 r. nr PRN ST/TN-15s/116/53 oraz decyzji Ministerstwa Gospodarki Komunalnej z 10 marca 1954 r. nr MT-824-1/54, z wyłączeniem 10 sprzedanych lokali i gruntu oddanego w użytkowanie wieczyste.

SKO w Warszawie decyzją z 20 lutego 2015 r. KOC/6561/Go/13 stwierdziło nieważność własnej decyzji z 28 listopada 2001 r. KOC/924/Go/1.

SKO w Warszawie przy ponownym rozpoznaniu sprawy, decyzją z 30 września 2015 r. KOC/1608/Go/15 uchyliło własną decyzję z 20 lutego 2015 r. KOC/6561/Go/13 i stwierdziło, że decyzja z 28 listopada 2001 r. KOC/924/GO/01 została wydana z naruszeniem prawa.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie (dalej: WSA w Warszawie) wyrokiem z 10 marca 2016 r. sygn. akt I SA/Wa 2196/15 oddalił skargę na decyzję SKO w Warszawie z 30 września 2015 r. KOC/1608/Go/15.

WSA w Warszawie wyrokiem z 16 września 2016 r. I SA/Wa 2196/15 uchyliło swój wyrok z 10 marca 2016 r. I Sa/Wa 2196/15 i stwierdził nieważność decyzji SKO w Warszawie z 30 września 2015 r. KOC/1608/Go/15 oraz decyzji SKO w Warszawie z 20 lutego 2015 r. KOC/6561/Go/13.

SKO decyzją z 25 marca 2026 r. KOC/1463/GO/26 umorzyło postępowanie o stwierdzenie nieważności decyzji SKO KOC/924/GO/12, z uwagi na upływ trzech lat o daty zawieszenia i braku wniosku o podjęcie.

Komisja 23 lipca 2026 r. wydała decyzję nr KR II R 12/26 stwierdzającą nieważność decyzji SKO w Warszawie z 28 listopada 2001 r. nr KOC/924/GO/1, z uwagi na naruszenie przepisów dotyczących właściwości i skierowanie decyzji wobec osób zmarłych. Decyzja ta jest ostateczna (art. 10 ust. 4 ustawy z dnia 9 marca 2017 roku). Od decyzji Komisji została wniesiona skarga do Wojewódzkiego WSA w Warszawie.

9. Postępowanie reprywatyzacyjne na rzecz spadkobierców dawnych właścicieli

Decyzją z 10 maja 2006 r. nr 172/GK/DW/2006 Prezydent m.st. Warszawy, ustanowił prawo użytkowania wieczystego udziału 72/80 części gruntu niezabudowanego o pow. 262 m^2położnego przy ul. Stanisława Augusta 30, oznaczonego jako działka nr 36 na rzecz Z Z w udziale 18/80, K O w udziale 9/80, I W w udziale 9/80, P O w udziale 9/80, M C -R w udziale 9/80, W R w udziale 6/80, M R w udziale 6/80, B R L w udziale 6/80.

Decyzją z 10 maja 2006 r. nr 171/GK/DW/2006 Prezydent m.st. Warszawy, ustanowił prawo użytkowania wieczystego udziału 0,2962 części gruntu zabudowanego o pow. 250 m^2 położnego przy ul. Stanisława Augusta 30, oznaczonego jako działka nr 37 na rzecz Z Z w udziale 0.0741, K C w udziale 0,0370, I W w udziale 0,0370, P O w udziale 0,0370, M C -R w udziale 0,0370, W R w udziale 0,0247, M R w udziale 0,0247, B R -L w udziale 0,0247.

10. Sprzedaż praw i obowiązków z decyzji oraz roszczeń z art. 7 dekretu przez spadkobierców właścicieli hipotecznych na rzecz A K

Umową z 23 grudnia 2010 r. akt notarialny Rep. A 13973/2010 spadkobiercy właścicieli hipotecznych: T Z A L , G Z , K O , I W , P O , M C -R W R B R L M R sprzedali A K całe przysługujące każdemu z nich prawa i obowiązki wynikające z decyzji z 10 maja 2006 r. nr 172/GK/DW/2006 o ustanowieniu użytkowania do gruntu działki nr 36 , w tym wszelkie roszczenia z art. 7 dekretu warszawskiego.

Umową z 27 sierpnia 2011 r. akt notarialny Rep. A 5686/2011 spadkobiercy właścicieli hipotecznych: K O I W , M R W R sprzedali A K całe przysługujące każdemu z nich prawa wynikające z decyzji z 10 maja 2006 r. nr 171/GK/DW/2006 o ustanowieniu użytkowania do gruntu działki nr 37 (udział 0,2962) oraz całe przysługujące każdemu z nich udziały wynoszące łącznie 0,1234 we współwłasności budynku posadowionego na działce nr 37 oraz wszelkie roszczenia z art. 7 dekretu warszawskiego dotyczące całej nieruchomości oznaczonej dawnym numerem 1416-Praga nr 8 składającej się obecnie z działek nr 37, nr 36, nr 35, nr 2 za cenę ł.

Umową z 7 września 2011 r. akt notarialny Rep. A 5913/2011 spadkobiercy właścicieli hipotecznych: A L T Z , G Z , M C -F , Pi O B R -L zedali A K całe przysługujące każdemu z nich prawa wynikające z decyzji Prezydenta m.st Warszawy z 10 maja 2006 r. nr 171/GK/DW/2006 r. o ustanowieniu użytkowania do gruntu działki nr 37 (udział 0,2962) oraz całe przysługujące każdemu z nich udziały wynoszące łącznie 0,1728 we współwłasności budynku posadowionego na działce nr 37 oraz wszelkie roszczenia z art. 7 dekretu warszawskiego dotyczące całej nieruchomości oznaczonej dawnym numerem 1416-Praga nr 8 składającej się obecnie z działek nr 37, nr 36, nr 35, nr 2 za cenę zł.

11. Postępowania reprywatyzacyjne na rzecz nabywcy roszczeń A K

Wobec nabycia przez A K praw do nieruchomości przy ul. Stanisława Augusta 30 wynikających z decyzji reprywatyzacyjnych z 10 maja 2006 r. nr 171/GK/DW/2006 i nr 172/GK/DW/2006 oraz z art. 7 dekretu warszawskiego Prezydent m.st. Warszawy wydał trzy decyzje ustanawiające prawo użytkowania wiecznego na jego rzecz.

Decyzją z 30 stycznia 2012 r., nr 48/GK/DW/2012 organ stwierdził wygaśnięcie

ostatecznej decyzji z 10 maja 2006 r. nr 172/GK/DW/2006 jako bezprzedmiotowej i ustanowił prawo użytkowania wieczystego udziału wynoszącego 72/80 części gruntu niezabudowanego o pow. 262 m^2 działka ew. nr 36 na rzecz A K

Decyzją z 30 stycznia 2012 r. nr 49/GK/DW/2012 organ stwierdził wygaśnięcie ostatecznej decyzji z 10 maja 2006 r. nr 171/GK/DW/2006 jako bezprzedmiotowej i ustanowił prawo użytkowania wieczystego udziału wynoszącego 0,2962 gruntu niezabudowanego o pow. 250 m^2 działka ew. nr 37 na rzecz A K .

Prezydent m.st. Warszawy wydał również decyzję reprywatyzacyjną objętą niniejszym postępowaniem. Decyzją z 30 stycznia 2012 r. nr 50/GK/DW/2012 organ ustanowił prawo użytkowania wieczystego udziału wynoszącego 72/80 gruntu zabudowanego o pow. 102 m^2 dz. ew. nr 35/2 ( ) na rzecz A i K i jednocześnie odmówił ustanowienia tego prawa do gruntu o pow. 265 m^2 stanowiącego część dz. ew. nr 2 znajdującego się w liniach rozgraniczających ul. Terespolskiej. W punktach od VII do XIV zawarł elementy cywilnoprawne.

12. Sprzedaż roszczeń po decyzjach reprywatyzacyjnych przez A K na rzecz A K

W dniu 25 kwietnia 2012 r., Rep. A Nr 4042/2012 r. A K zawarł umowę sprzedaży praw i roszczeń oraz umowę sprzedaży udziałów we współwłasności budynku stanowiącego odrębną własność dot. nieruchomości przy ul. Stanisława Augusta 30.

Na mocy ww. umowy A K sprzedał A K połowę przysługujących mu praw wynikających z decyzji Prezydenta m. st. Warszawy z 30 stycznia 2012 r.: nr 48/GK/DW/2012, nr 49/GK/DW/2012 i będącej przedmiotem niniejszego postępowania nr 50/GK/DW/2012, oraz połowę przysługujących mu roszczeń wynikających z art. 7 dekretu warszawskiego dotyczących całej nieruchomości oznaczonej dawniej nr hipotecznym 1416-Praga dz. Nr 8 składającej się obecnie z zabudowanej budynkiem mieszkalnym działki ew. nr 37, niezabudowanej działki ew. nr 36, zabudowanej boksami garażowymi części o powierzchni 102 m^2 działki ew. nr 35/2 oraz części o powierzchni 265 m^2 działki ew. nr 2. Ponadto sprzedał udział w wysokości 1481/10000 części we wspólności budynku mieszkalnego posadowionego na działce ew. nr 37 oraz połowę z przysługujących mu roszczeń w stosunku do osób trzecich za bezumowne korzystanie z nieruchomości.

13. Decyzje zmieniające w trybie art. 155 k.p.a.

Pełnomocnik A K oraz A M K r.pr. A S

17 stycznia 2013 r. złożył wniosek o zmianę decyzji w trybie art. 155 k.p.a.

Prezydent m.st. Warszawy decyzją z 12 lutego 2013 r., nr 44/GK/DW/2013 zmienił ostateczną decyzję z 30 stycznia 2012 r. nr 50/GK/DW/2012, poprzez ustanowienie użytkowania wieczystego działki ew. nr 35/2 na rzecz A K w udziale 36/80 i A K w udziale 36/80.

Komisja decyzją z 4 marca 2026 r. nr KR II R 63/25 stwierdziła nieważność decyzji zmieniającej Prezydenta m.st. Warszawy z 12 lutego 2013 r. nr 44/GK/DW/2013 w całości. Decyzja ta jest ostateczna (art. 10 ust. 4 ustawy z dnia 9 marca 2017 roku). Od decyzji Komisji została wniesiona skarga, sprawa obecnie toczy się pod WSA w Warszawie pod sygn. akt I SA/Wa 1269/26.

Ponadto Prezydent m.st. Warszawy zmienił dwie pozostałe decyzje reprywatyzacyjne (nieobjęte niniejszym postępowaniem a dotyczące dawnej nieruchomości hipotecznej):

- decyzją z 12 lutego 2013 r. nr 45/GK/DW/2013 zmienił decyzję z 30 stycznia 2012 r. nr 48/GK/DW/2012 poprzez ustanowienie użytkowania wieczystego dz. ew. nr 36 na rzecz A w udziale 36/80 i A K w udziale 36/80.
- decyzją z 12 lutego 2013 r. nr 46/GK/DW/2013 zmienił decyzję z 30 stycznia 2012 r. nr 49/GK/DW/2012 poprzez ustanowienie użytkowania wieczystego dz. ew. nr 37 na rzecz A K w udziale 36/80 i A K w udziale 36/80.

14. Stan prawny po wydaniu decyzji reprywatyzacyjnej

Decyzja reprywatyzacyjna Prezydenta m.st. Warszawy z 30 stycznia 2012 r. nr 50/GK/DW/2012 objęta niniejszym postępowaniem nie została wykonana zawarciem umowy o oddanie gruntu w użytkowanie wieczyste. W dziale II księgi wieczystej nr prowadzonej dla działki nr 35/2 prawo własności ujawnione jest na rzecz Miasta Stołecznego Warszawy.

15. Sprawa przed Sądem Okręgowym w Warszawie o zobowiązanie do złożenia zastępczego oświadczenia woli

Przed Sądem Okręgowym w Warszawie zawisła sprawa z powództwa A K , K Z K , E M S , K M , B M przeciwko Miastu Stołecznemu Warszawa o zobowiązanie do złożenia zastępczego oświadczenia woli sygn. akt I C 430/23. Postępowanie dotyczy decyzji reprywatyzacyjnej nr 50/GK/DW/2012 i zmieniającej ją decyzji 44/GK/DW/2013.

Postanowieniem z dnia 21 grudnia 2025 r. Sąd zawiesił postępowanie na podstawie art. 177 § 1 pkt 3 k.p.c. w zw. z art. 26 ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. do czasu zakończenia niniejszego postępowania przed Komisją.

16. Wniosek Biura Spraw Dekretowych Urzędu m.st. Warszawy o wszczęcie postępowania rozpoznawczego i wyeliminowanie z obrotu prawnego decyzji reprywatyzacyjnej

Dyrektor Biura Spraw Dekretowych Urzędu m.st. Warszawy zwrócił się pismem z 28 września 2022 r. do Komisji o wszczęcie postępowania zmierzającego do wyeliminowania z obrotu prawnego decyzji Prezydenta m. st. Warszawy nr 50/GK/DW/2012 z 30 stycznia 2012 r. oraz nr 44/GK/DW/2013 z 12 lutego 2013 r. wskazując, na dwie okoliczności. Po pierwsze, Skarb Państwa został pominięty w ww. decyzji jako strona postępowania jako spadkobierca E D Ponadto wskazano, że nie można wywodzić statusu strony postępowania dekretowego z okoliczności nabycia praw i roszczeń przed decyzją, zaś sprzedaż roszczeń po wydaniu decyzji nie może stanowić podstawy do zmiany decyzji w trybie art. 155 k.p.a.

17. Materiał dowodowy zgromadzony przez Komisję

Powyższy stan faktyczny Komisja ustaliła na podstawie dokumentów zgromadzonych w toku postepowania rozpoznawczego (KR II R 62/25) oraz poprzedzających go czynności sprawdzających (KR II S 10/25), w szczególności akt udostępnionych przez Prezydenta m.st. Warszawy, SKO w Warszawie a także innych dokumentów mających istotny wpływ dla rozstrzygnięcia sprawy, gdyż nie budziły one wątpliwości Komisji co do ich autentyczności i prawdziwości, jak również nie zostały one podważone przez strony postępowania.

III. Po rozpatrzeniu zebranego materiału dowodowego Komisja zważyła, co następuje:

1. Podstawa rozstrzygnięcia

Na podstawie art. 29 ust. 1 pkt 3a ustawy z dnia 9 marca 2017 r., Komisja stwierdza nieważność decyzji reprywatyzacyjnej lub postanowienia w całości lub w części, jeżeli zachodzą przesłanki określone w art. 156 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego lub w przepisach szczególnych. Stosownie do treści art. 30 ust.1 pkt 4 ustawy z dnia 9 marca 2017 r., Komisja wydaje decyzję, o której mowa w art. 29 ust.1 pkt 2-4, jeśli decyzja reprywatyzacyjna została wydana bez podstawy prawnej lub z rażącym naruszeniem prawa.

Z kolei zgodnie z treścią art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a. organ administracji publicznej stwierdza nieważność decyzji, która wydana została bez podstawy prawnej lub z rażącym naruszeniem prawa, zaś pkt 3 wskazanego przepisu pozwala na stwierdzenie nieważności decyzji, która dotyczy sprawy już poprzednio rozstrzygniętej inną decyzją ostateczną albo sprawy, którą załatwiono milcząco.

Postępowanie o stwierdzenie nieważności decyzji jest odrębnym postępowaniem, którego przedmiotem jest zbadanie czy wystąpiły przesłanki określone w art. 156 § 1 k.p.a. Organ orzekając nie rozstrzyga sprawy zakończonej kontrolowaną decyzją co do jej istoty. Obiektywne zaistnienia jednej z kwalifikowanych wad określonych w art. 156 § 1 k.p.a. i ustalenie tej wady przez organ rodzi obowiązek stwierdzenia nieważności decyzji. Usunięcie kwalifikowanych nieprawidłowości, które mogły wystąpić w trakcie trwania procesu administracyjnego, stanowi nadrzędny cel postępowania w przedmiocie stwierdzenia nieważności decyzji i usprawiedliwia podważenie ogólnej zasady trwałości decyzji administracyjnych zawartej w art. 16 k.p.a.

Rażące naruszenie prawa w rozumieniu art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a. zachodzi wtedy, gdy treść decyzji pozostaje w wyraźnej i oczywistej sprzeczności z treścią prawa i gdy charakter tego naruszenia powoduje, że owa decyzja nie może być akceptowana jako akt wydany przez organ praworządnego państwa.

Pojęcie tzw. „res iudicata" wyrażone w art. 156 § 1 pkt 3 k.p.a. należy rozumieć jako ponowne rozstrzygnięcie przez organ sprawy załatwionej wcześniej decyzją ostateczną. (zob. J. Borkowski, w: B. Adamiak, J. Borkowski, Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz, 2024). Orzecznictwo sądowoadministracyjne w sposób tożsamy definiuje pojęcie res iudicata, jako „ponownego rozstrzygnięcia przez organ sprawy wcześniej rozstrzygniętej już decyzją ostateczną tegoż organu, a niestanowiącą o uchyleniu tej pierwotnej decyzji na podstawie odpowiednich przepisów k.p.a. Przy czym zastosowanie przepisu art. 156 § 1 pkt 3 k.p.a. następuje tylko w przypadku stwierdzenia, że istnieje tożsamość sprawy rozstrzygniętej kolejno po sobie dwiema decyzjami, z których pierwsza jest ostateczna" (tak: wyrok WSA z 9 października 2025 r., sygn. akt II SA/Gl 675/25).

2. Rażące naruszenie art. 156 § 1 pkt 3 k.p.a. - powaga rzeczy osądzonej

Dla dokładnego wyjaśnienia podstawy rozstrzygnięcia niezbędna jest analiza stanu faktycznego sprawy i kolejno następujących po sobie zdarzeń mających wpływ na zaistnienie w sprawie przesłanki nieważności decyzji, o której mowa w art. 156 § 1 pkt 3 k.p.a., tj. powagi rzeczy osądzonej.

Prezydium Rady Narodowej w m.st. Warszawie decyzją z 3 grudnia 1953 r. nr ST/TN-15s/116/53, odmówiło ustanowienia prawa własności czasowej do gruntu. Ministerstwo Gospodarki Komunalnej utrzymało ww. orzeczenie decyzją z 10 marca 1954 r. nr MT-824-1/54.

SKO w Warszawie decyzją z 28 listopada 2001 r. nr KOC/924/Go/01 stwierdziło nieważność decyzji Prezydium Rady Narodowej w m. st. Warszawie z 3 grudnia 1953 r. nr PRN ST/TN-15s/116/53 oraz decyzji Ministerstwa Gospodarki Komunalnej z 10 marca 1954 r. nr MT-824-1/54, z wyłączeniem 10 sprzedanych lokali i gruntu oddanego w użytkowanie wieczyste.

Komisja decyzją z 23 lipca 2026 r. nr KR II R 12/26 stwierdziła nieważność decyzji SKO w Warszawie z 28 listopada 2001 r. nr KOC/924/GO/1. Decyzja ta jest ostateczna (art. 10 ust. 4 ustawy z dnia 9 marca 2017 roku).

Mając na uwadze wszystkie te okoliczności, Komisja wskazuje, że wydanie przez Komisję decyzji stwierdzającej nieważność decyzji SKO wywołało to następstwo, że orzeczenie administracyjne Prezydium Rady Narodowej m.st. w Warszawie powróciło do obrotu prawnego. Następstwem tego jest ten skutek, że objęta niniejszym postępowaniem decyzja reprywatyzacyjna Prezydenta m.st. Warszawy rozstrzyga sprawę rozpoznaną już inną wcześniejszą decyzją.

Wskazać należy, iż wydanie decyzji w sprawie załatwionej już wcześniej decyzją ostateczną w administracyjnym toku instancji powoduje zatem, iż późniejsza decyzja obarczona będzie wadą nieważności. Orzekanie bowiem dwukrotne w tej samej sprawie zainicjowanej jednym wnioskiem dotknięte jest wadą nieważności, o której mowa w art. 156 § 1 pkt. 3 k.p.a. (wyrok WSA w Gliwicach z 9 lutego 2022 r., sygn. akt I SA/GI 817/21).

W orzecznictwie sądów administracyjnych istotę powagi rzeczy osądzonej decyzji administracyjnej przedstawia się na tle dwóch przepisów k.p.a., tj. art. 16 § 1, definiującego pojęcie decyzji ostatecznej i określającego skutki uzyskania tego statusu, a także art. 156 § 1 pkt. 3 k.p.a., wprowadzającego sankcję stwierdzenia nieważności decyzji, jeżeli dotyczy ona sprawy już poprzednio rozstrzygniętej inną decyzją ostateczną (wyrok WSA w Warszawie z 30 maja 2023 r., sygn. akt I SA/Wa 111/23).

Wskazać przy tym należy, iż ewentualne ponowne rozstrzygnięcie przez organ sprawy załatwionej wcześniej decyzją ostateczną, możliwe jest tylko po uchyleniu pierwotnej decyzji w ustalonym przez prawo trybie (wyroki: Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Bydgoszczy z dnia 20 maja 2025 r. sygn. akt II SA/Bd 728/24, Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Kielcach z dnia 13 maja 2021 r., II SA/Ke 277/21). Wydanie bowiem decyzji w sprawie załatwionej już wcześniej decyzją ostateczną w administracyjnym toku instancji powoduje, iż

późniejsza decyzja obarczona będzie wadą nieważności. Orzekanie dwukrotne w tej samej sprawie zainicjowanej jednym wnioskiem dotknięte jest wadą nieważności, o której mowa w art. 156 § 1 pkt. 3 k.p.a. (wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 4 marca 2025 r. II OSK 1708/22, wyrok WSA w Gliwicach z dnia 9 lutego 2022 r., sygn. akt I SA/GI 817/21). Jak wskazał Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 11 stycznia 2011 r., II OSK 2475/10: „Organ administracji stwierdzając, że w sprawie zaistniała res iudicata, a więc powaga rzeczy osądzonej polegająca na wcześniejszym rozstrzygnięciu sprawy inną decyzją ostateczną, zobligowany jest umorzyć postępowanie jako bezprzedmiotowe, bowiem ponownie rozpoznając sprawę naraża się na zarzut nieważności postępowania określony w art. 156 § 1 pkt. 3 k.p.a."

Zauważono przy tym, że zaistnienie stanu powagi rzeczy osądzonej może być następstwem późniejszego uchylenia lub stwierdzenia nieważności decyzji, która uprzednio eliminowała pierwsze wydane w sprawie rozstrzygnięcie, pozwalając organowi na ponowne rozpoznanie sprawy. W tego rodzaju przypadkach wada wskazana w art. 156 § 1 pkt. 3 k.p.a. pojawia się więc nie w dniu uprawomocnienia się drugiego merytorycznego aktu administracyjnego w sprawie, lecz następczo w dniu usunięcia z obrotu decyzji, która została wydana w przedziale czasu pomiędzy wydaniem obu tego rodzaju rozstrzygnięć.

Warto również zaznaczyć, że stwierdzenie nieważności decyzji powoduje wyeliminowanie jej z obrotu prawnego ze skutkiem ex tunc (z mocą wsteczną), czyli od dnia, w którym została wydana (wyroki NSA z 7 grudnia 2022 r., II OSK 3770/19 i WSA w Warszawie z 14 listopada 2022 r., I SA/Wa 644/21).

W niniejszej sprawie, pierwszymi rozstrzygnięciami merytorycznymi były: orzeczenie Prezydium Rady Narodowej w m.st. Warszawie z 3 grudnia 1953 r. oraz utrzymująca je w mocy decyzja Ministerstwa Gospodarki Komunalnej z 10 marca 1953 r. Następnie, decyzją z 22 listopada 2011 r. KOC/924/Go/01 SKO w Warszawie, stwierdziło nieważność ww. orzeczeń. Tego rodzaju stan rzeczy pozwolił zaś Prezydentowi m.st. Warszawa na wydanie dnia 30 stycznia 2012 r. decyzji reprywatyzacyjnej nr 50/GK/DW/2012. Jednakże, Komisja 23 lipca 2026 r. decyzją nr KR II R 12/26 stwierdziła nieważność ww. decyzji SKO w Warszawie. Powyższe wynikało z faktu, że organ nie miał kompetencji do stwierdzenia nieważności decyzji ministra, czym naruszył przepisy o właściwości (art. 157 § 1 k.p.a.). To zaś wyczerpuje przesłankę nieważności określoną w art. 156 § 1 pkt. 2 k.p.a.,.

Tym samym w niniejszej sprawie doszło do usunięcia decyzji SKO w Warszawie ze skutkiem ex tunc, czyli od dnia, w którym została ona wydana. To zaś musiało skutkować przyjęciem, że w istocie nie doszło do wyeliminowania z obrotu prawnego decyzji Prezydium Rady Narodowej w m.st. Warszawie.

W takim ujęciu, w obrocie prawnym pozostają dwa rodzaje aktów administracyjnych rozstrzygające wniosek dekretowy – odmowne orzeczenie administracyjne Prezydium Rady Narodowej w m.st. Warszawie z 1953 r., w zakresie całej dawnej nieruchomości hipotecznej nr 1416-Praga dz. nr 8, oraz decyzja Prezydenta m.st. Warszawy z 30 stycznia 2012 r. ustanawiająca użytkowanie wieczyste do działki nr 35/2 wchodzącej w skład dawnej nieruchomości.

Stwierdzenie nieważności decyzji, która dotyczy sprawy już poprzednio rozstrzygniętej inną decyzją ostateczną, wymaga ustalenia tożsamości ostatecznej sprawy administracyjnej pod względem podmiotowym i przedmiotowym.

Tożsamość przedmiotowa dotyczy przedmiotu prowadzonego postępowania, na który składają się interesy prawne lub obowiązki, o których organ orzeka w określonym procesie, które następnie stają się prawem nabytym lub też obowiązkiem określonego podmiotu. Tożsamość przedmiotowa odnoszona jest do podstawy prawnej i faktycznej podjętego rozstrzygnięcia oraz do treści żądania strony. Z tym, że stan faktyczny sprawy musi być brany pod uwagę w ocenie, tylko w odniesieniu do faktów prawotwórczych. Tożsamość podmiotowa ma miejsce, gdy w sprawie występują te same strony (sprawa dotyczy tych samych podmiotów). Zastrzec trzeba jednak, iż tożsamość podmiotowa jest zachowana również w przypadkach, gdy w miejsce strony wstąpi jej następca prawny (w odniesieniu do praw zbywalnych i dziedzicznych) oraz gdy miejsce organu zajmie na skutek np. reorganizacji, nowy organ o innej nazwie, lecz wyposażony w tę samą właściwość rzeczową co organ, który wydał pierwotną decyzję. Przy ocenie przesłanki "tożsamości stron w niniejszej sprawie Komisja wzięła pod uwagę, że w doktrynie uwzględniany jest szczególny przypadek tożsamości sprawy, który zachodzi w sytuacji dysponowania tym samym dobrem. Wtedy pokrywają się elementy przedmiotowe, natomiast nie jest zachowana tożsamość elementów podmiotowych (por. ponownie. por. M. Wierzbowski, R. Hauser, Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz do art. 156 k.p.a., Wyd. 6, Warszawa 2020, "Legalis"). Powyższy pogląd jest ugruntowany, także w orzecznictwie NSA. W wyroku z 27 lipca 1981 r. (SA/Po 15/81, OSP 1982, Nr 3, poz. 25) NSA w Poznaniu przyjął, że: "brak formalnego uchylenia wcześniejszej decyzji o oddaniu działki w użytkowanie wieczyste powoduje nieważność późniejszej decyzji w tej sprawie, skierowanej do innej osoby nawet gdy pierwsza decyzja nie może wywrzeć skutku prawnego ze względu na utratę przez jej adresata uprawnień do zawarcia umowy o ustanowienie użytkowania wieczystego, na podstawie art. 14 ust. 3 ustawy z dnia 14 lipca 1961 r." Komisja przychyla się do tego stanowiska.

Odnosząc powyższe wywody do niniejszej sprawy, wskazać należy, że orzeczenie Prezydium Rady Narodowej z 1953 r. załatwia w całości całą sprawę dekretową wywołaną

wnioskiem dawnych właścicieli nieruchomości z 1948 r. Orzeczenie to uprawomocniło się i zostało zatwierdzone na podstawie prawomocnej decyzji Ministerstwa Gospodarki Komunalnej z 1954 r. Podstawę materialnoprawną tych orzeczeń stanowił art. 7 ust. 1 dekretu warszawskiego. Tym samym wniosek dekretowy w sensie procesowym został już skonsumowany – odmowną decyzją PRN. Decyzja ta, wskutek uchylenia przez Komisję decyzji SKO z 2011 r. o stwierdzeniu nieważności orzeczenia PRN, uzyskała przymiot ostateczności, co wyłącza możliwość ponownego rozstrzygnięcia w tej samej sprawie. W związku z czym Prezydent m.st. Warszawy decyzją z 2012 r. rozpoznał sprawę, w tej samej sprawie (ta sama nieruchomość, ta sama podstawa materialnoprawna sprawy), co już wcześniej załatwiona ostatecznym orzeczeniem PRN z 1953 r. Orzekanie dwukrotne w tej samej sprawie zainicjowanej jednym wnioskiem dotknięte jest wadą nieważności, o której mowa w art. 156 § 1 pkt. 3 k.p.a. Elementy stanu faktycznego mające znaczenie dla zastosowanych przepisów prawa materialnego subsumcji przepisów prawa materialnego nie uległy zmianie – oba orzeczenia zostały wydane po rozpatrzeniu tego samego wniosku o przyznanie własności czasowej, złożonego w 1948 r. przez P! O) . Nie ulega też żadnym wątpliwościom, że wyżej wskazana decyzja Prezydenta m.st. Warszawy miała charakter następczy w stosunku do orzeczenia administracyjnego Prezydium Rady Narodowej w m.st. Warszawie z 1953 r. W ocenie Komisji orzeczenie to ma charakter decyzji głównej, w rozumieniu art. 72 ust. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu administracyjnym (Dz. U. Nr 36, poz. 341, dalej; r.p.a), załatwiającej sprawę dekretową co do jej istoty w stosunku do całej nieruchomości.

W wyroku z dnia 28 czerwca 2021 r., sygn. akt I SA/Wa 1882/19, wydanym w tożsamej przedmiotowo sprawie, WSA w Warszawie stwierdził, że jeżeli orzeczenie zawiera wszystkie elementy wymienione w art. 75 ust. 1 i 2 r.p.a. i weszło do obrotu prawnego, oznacza to, że orzeczeniem organ dekretowy rozpoznał już sprawę, której przedmiotem było przyznanie prawa własności czasowej do nieruchomości, zatem stanowi ono decyzję główną. W ocenie Komisji, orzeczenie Prezydium Rady Narodowej w m.st. Warszawie z 1953 r., rozstrzygało istotę sprawy. Natomiast w obecnej sytuacji w obrocie prawnym znajduje się także wyżej wskazana decyzja Prezydenta m.st. Warszawy rozstrzygająca co do istoty sprawy, co powoduje konieczność jej wyeliminowania z obrotu prawnego.

W tym zaś stanie rzeczy Komisja przyjęła, że decyzja Prezydenta m.st. Warszawa z 30 stycznia 2012 r., dotknięta jest wadą przewidzianą w przepisie art. 156 § 1 pkt 3 k.p.a. W konsekwencji tego stanu rzeczy istnieje konieczność wyeliminowania jej z obrotu prawnego, poprzez stwierdzenie jej nieważności.

3.Rażące naruszenie art. 7 ust. 1 dekretu warszawskiego w zw. z art. 28 k.p.a.

Przedmiotem rozpoznania jest decyzja Prezydenta m.st. Warszawy z 30 stycznia 2012 r. nr 50/GK/DW/2012 wydana w trybie art. 7 ust. 1, 2 i 3 dekretu o ustanowieniu prawa użytkowania wieczystego.

Jak trafnie wskazano w uchwale składu siedmiu sędziów Naczelnego Sądu Administracyjnego z 10 kwietnia 2024 r. I OPS 1/23, że „Stronie umowy przelewu wierzytelności określonej w art. 7 ust. 1 i 2 dekretu z dnia 26 października 1945 r. o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze m. st. Warszawy (Dz. U. z 1945 r, Nr 50, poz. 2 79, ze zm.), nie przysługuje przymiot strony w rozumieniu art. 28 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2022 r. poz. 2000, ze zm.) do uzyskania prawa użytkowania wieczystego w postępowaniu administracyjnym o wydanie decyzji na podstawie art. 7 ust. 2 i 3 powołanego dekretu."

Stanowisko zajęte w ww. uchwale Naczelnego Sądu Administracyjnego wiąże wszystkie składy orzekające sądów administracyjnych, co wynika z treści art. 269 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. 2024 r., poz. 93 5, 1685,), który to przepis nie pozwala żadnemu składowi sądu administracyjnego rozstrzygnąć sprawy w sposób sprzeczny ze stanowiskiem zawartym w uchwale i przyjmować wykładni prawa odmiennej od tej, która została przyjęta przez skład poszerzony NSA. Również Komisja jest związana poglądem wyrażonym w tej uchwale - że podmiot, który nabył wierzytelność dekretową w wyniku zawarcia umowy cywilnoprawnej o przeniesienie uprawnień dekretowych, nie może być uznany za stronę postępowania.

Zatem, mając na uwadze stan prawny obowiązujący w dniu wydania przedmiotowej decyzji, wskazać należy, iż decyzja Prezydenta m.st. Warszawy z 30 stycznia 2012 r. w przedmiocie ustanowienia prawa użytkowania wieczystego jest wadliwa, z tego powodu, że stroną tej decyzji była osoba, które nie posiadała interesu prawnego w rozumieniu art. 28 k.p.a.

Należy także zwrócić uwagę na kolejną uchwałę Naczelnego Sądu Administracyjnego z 30 czerwca 2022 r. (sygn. akt I OPS 1/22), która podtrzymała powyższe stanowisko, wskazując, że stosunki administracyjnoprawne mają charakter jednostronny ściśle powiązany z władczymi kompetencjami organów administrujących (...) Źródłem sytuacji prawnych w prawie administracyjnym mogą być wyłącznie normy prawne i jedynie bezpośredni związek interesu indywidualnego z tymi normami pozwala kwalifikować go jako interes prawny. Skutki czynności prawnej dokonanej przez podmioty prawa cywilnego samoistnie nie stanowią źródła

interesu prawnego w przestrzeni prawa administracyjnego". Ponadto Naczelny Sąd Administracyjny wskazał, że „dla uzyskania przymiotu strony, w rozumieniu art. 28 k.p.a., konieczne jest istnienie normy prawa materialnego, która łączyłaby z faktem zawarcia umowy przelewu wierzytelności skutek w postaci przypisania nabywcy wierzytelności interesu prawnego".

Dodatkowo podkreślenia wymaga, że w dniu 16 marca 2026 r. Naczelny Sąd Administracyjny podjął uchwałę o sygn. I OPS 4/25, w której doprecyzował, że nabywcy roszczeń wynikających z dekretu warszawskiego nie posiadają statusu strony w postępowaniach reprywatyzacyjnych. Oznacza to, że cywilnoprawne nabycie roszczeń nie kreuje żadnych uprawnień procesowych w toku procedury dekretowej i nie upoważnia do udziału w postępowaniu administracyjnym. NSA podkreślił, że obrót cywilnoprawny roszczeniami pozostaje dopuszczalny, jednak skutki takiej czynności są ograniczone wyłącznie do sfery prawa cywilnego i nie przekładają się na sytuację procesową nabywcy na gruncie postępowania administracyjnego prowadzonego w związku z dekretem warszawskim. W podjętej uchwale NSA potwierdził prawidłowość wcześniejszej uchwały z 10 kwietnia 2024 r. (I OPS 1/23). Pomimo że sąd pytający kwestionował zasadność tamtego rozstrzygnięcia, Naczelny Sąd Administracyjny uznał jego główne założenia za w pełni aktualne. Sąd wskazał, że charakter aktu administracyjnego nie wpływa na określenie kręgu podmiotów posiadających interes prawny w sprawie. Akty administracyjne – zarówno o charakterze konstytutywnym, jak i deklaratoryjnym – zawsze skierowane są do podmiotu, którego indywidualną sytuację prawną konkretyzują. Podział aktów administracyjnych, choć z punktu widzenia teoretycznego może być użyteczny, pozostaje bez znaczenia dla istnienia interesu prawnego, który jest kategorią determinującą, kto może być adresatem praw i obowiązków wynikających z aktu. W konsekwencji NSA wskazał, że interes prawny jest warunkiem koniecznym do istnienia sprawy administracyjnej. Tylko w odniesieniu do podmiotu legitymującego się takim interesem organ administracji może ukształtować sytuację prawną w drodze aktu administracyjnego. Jeżeli brak jest podmiotu posiadającego interes prawny, nie może dojść ani do powstania sprawy administracyjnej, ani do wydania aktu administracyjnego, niezależnie od jego konstytutywnego czy deklaratoryjnego charakteru.

Podsumowując, zgodnie z uchwałą NSA z dnia 16 marca 2026 r., nabycie roszczeń od dawnych właścicieli lub ich następców prawnych nie stanowi podstawy do uznania nabywcy za stronę postępowania reprywatyzacyjnego, a tym samym nie umożliwia mu udziału w procedurze oraz dochodzenia jakichkolwiek praw w ramach postępowania dekretowego.

Komisja w pełni aprobuje wywody i argumentację zaprezentowaną przez Naczelny Sąd

Administracyjny w uchwale z 10 kwietnia 2024 r., sygn. I OPS 1/23. Pogląd ten został także podzielony w kolejnych wyrokach Naczelnego Sądu Administracyjnego, m.in. w wyroku z 28 czerwca 2024 r., sygn. akt I OSK 677/22, z 22 października 2024 r. I OSK 1055/22 czy w wyroku z 28 stycznia 2025 r. I OSK 2363/21.

Mając na uwadze powyższe w ocenie Komisji decyzja Prezydenta m.st. Warszawy z 30 stycznia 2012 r. nr 50/GK/DW/2012 wydana została z rażącym naruszeniem prawa, ponieważ doszło do zbycia praw i roszczeń, a w konsekwencji przyznania statusu strony postępowania dekretowego nabywcy praw i roszczeń.

W niniejszej sprawie doszło do sprzedaży przez T Z , A I C Z K O I W , P O , M C R , W R , B R -L , M R na rzecz A K całych przysługujących każdemu z nich praw i obowiązków wynikających z decyzji z 10 maja 2006 r. nr 172/GK/DW/2006 o ustanowieniu użytkowania do gruntu działki nr 36 , w tym wszelkie roszczenia z art. 7 dekretu warszawskiego (umowa z 23 grudnia 2010 r. Rep. A 13973/2010). Następnie K O . I W , M R W R sprzedali A K całe przysługujące każdemu z nich prawa wynikające z decyzji z 10 maja 2006 r. nr 171/GK/DW/2006 o ustanowieniu użytkowania do gruntu działki nr 37 (udział 0,2962) oraz całe przysługujące każdemu z nich udziały wynoszące łącznie 0,1234 we współwłasności budynku posadowionego na działce nr 37 oraz wszelkie roszczenia z art. 7 dekretu warszawskiego dotyczące całej nieruchomości oznaczonej dawnym numerem 1416-Praga nr 8 składającej się obecnie z działek nr 37, nr 36, nr 35, nr 2 (umowa z 27 sierpnia 2011 r. Rep. A 5686/2011). W tożsamym zakresie przedmiotowym została zawarta sprzedaży pomiędzy A K a A L , T Z G Z , M C -R , P O B R -L (umowa z 7 września 2011 r. Rep. A 5913/2011).

Przywołać w tym miejscu należy wyrok NSA z 3 września 2026 r. sygn. akt I OSK 394/26 wskazujący, iż uznanie za stronę postępowania podmiotu na podstawie umowy nabycia praw i roszczeń i w następstwie tego ukształtowanie jego praw decyzją reprywatyzacyjną stanowi rażące naruszenie prawa art. 7 ust. 1 dekretu warszawskiego, co wyczerpuje przesłankę z art. 156 § 1 pkt 2 kpa oraz z art. 156 § 1 pkt 4 kpa. W wyroku tym NSA wskazał iż „ W takiej sytuacji umowa zawarta 4 listopada 2003 r. nie legitymowała w rozumieniu prawa administracyjnego M W do skutecznego ubiegania się o przyznanie prawa

użytkowania wieczystego na podstawie dekretu warszawskiego do gruntu nieruchomości warszawskiej określonej w decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z 21 kwietnia 2010 r. Bezwzględnie obowiązująca w prawie administracyjnym zasada nie pozwala wywodzić interesu prawnego z samej czynności prawnej dokonanej przez jakikolwiek podmiot prawa cywilnego, bez jej powiązania z przepisem prawa powszechnie obowiązującego który wiązałby z taką czynnością określony skutek. Tymczasem ani przepisy dekretu ani żadnego innego aktu prawnego nie kreują normy materialnoprawnej pozwalającej przypisać interes prawny w postępowaniu reprywatyzacyjnym na podstawie umowy nabycia praw i roszczeń. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie ograniczył się do stwierdzenia, że wymienionej nie przysługuje przymiot strony w postępowaniu dekretowym, nie podjął się jednak oceny tego, czy jej uznanie za stronę tego postępowania i w następstwie tego ukształtowanie jej praw decyzją reprywatyzacyjną stanowiło naruszenie prawa. Tymczasem w ocenie składu orzekającego uznanie umowy z 4 listopada 2003 r. za skuteczną podstawę do przyznania praw decyzją reprywatyzacyjną stanowiło rażące naruszenie art. 7 ust. 1 dekretu, określającego podmiotowy zakres przyznania prawa do gruntu nieruchomości warszawskiej - niezależnie od tego, że M a W sama nie była stroną umowy – co wyczerpuje przesłankę z art. 156 § 1 pkt 2 kpa oraz z art. 156 § 1 pkt 4 kpa. Naczelny Sąd Administracyjny podziela zatem stanowisko skarżącego kasacyjnie Miasta Stołecznego Warszawy, że w sprawie doszło do rażącego naruszenia art. 7 ust. 1 dekretu poprzez po pierwsze niezachowanie tożsamości działek objętych wnioskami dekretowymi a decyzją oraz między kręgiem wnioskodawców a beneficjentów, a po drugie skierowanie decyzji do M W i ukształtowanie jej praw decyzją reprywatyzacyjną, w sytuacji, gdy nie miała ona interesu prawnego w sprawie - co wyczerpuje także przesłankę z art. 156 § 1 pkt 4 kpa. Należy jednak od razu zauważyć, że nie obligowało to Komisji do spraw reprywatyzacji nieruchomości warszawskich do stwierdzenia nieważności decyzji reprywatyzacyjnej. Zgodnie bowiem z art. 30 ust. 1 pkt 4 i 4a w zw. z art. 29 ust. 1 pkt 2 ustawy z 9 marca 2017 r. - które to przepisy mają charakter *lex specialis* w stosunku do art. 156 kpa - komisja uprawniona jest do uchylenia decyzji reprywatyzacyjnej i wydania orzeczenia reformatoryjnego również w przypadku stwierdzenia, że doszło do wydania decyzji reprywatyzacyjnej z rażącym naruszeniem prawa lub bez podstawy prawnej oraz w przypadku ustalenia, że stroną postępowania o wydanie decyzji reprywatyzacyjnej była osoba, która nie była osobą uprawnioną w rozumieniu art. 7 ust. 1 dekretu".

W świetle powyższych ustaleń oraz rozważań prawnych, w ocenie Komisji kontrolowana

decyzja została wydana z rażącym naruszeniem prawa. Prezydent m.st. Warszawy niesłusznie uznał nabywcę roszczeń – A K za następcę prawnego dawnego właściciela hipotecznego, a więc za stronę postępowania dekretowego, pomimo że nie posiadał w tym zakresie interesu prawnego. A K abył w drodze umowy cywilnoprawnej, w zakresie ul. St.Augusta 30 zarówno wszelkie roszczenia z art. 7 dekretu warszawskiego, jak również roszczenia z decyzji reprywatyzacyjnych wydanych na rzecz następców prawnych właścicieli hipotecznych, następczo uchylonych w wyniku czego doszło do wydania decyzji reprywatyzacyjnej objętej niniejszym postępowaniem oraz dwóch innych na rzecz A K . Nabywca roszczeń nie ma interesu prawnego w postępowaniu reprywatyzacyjnym i nie powinien być stroną takiego postępowania.

Mając powyższe na uwadze, stwierdzić należy, że wydanie decyzji reprywatyzacyjnej na rzecz nabywcy praw i roszczeń na podstawie umów cywilnoprawnych stanowi rażące naruszenie art. 7 ust. 1 dekretu warszawskiego, określającego podmiotowy zakres przyznania prawa do gruntu nieruchomości warszawskiej w zw. z art. 28 k.p.a. co wyczerpuje przesłankę nieważności określoną w art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a.

Jednocześnie, jak już wcześniej wskazano, niemożliwym jest zbycie uprawnień przyznanych przez przedmiotowy akt prawny, a w konsekwencji nie może dojść do zbycia interesu prawnego i statusu strony postępowania dekretowego. Zatem niniejsza czynność prawna nie dawała A K uprawnień do skutecznego wejścia w prawa następcy prawnego pierwotnych właścicieli nieruchomości i uznania go za następcę prawnego wnioskodawcy dekretowego. To zaś prowadzi do konkluzji, zgodnie z którą postępowanie administracyjne dotyczące przyznania użytkowania wieczystego do nieruchomości położonej przy ul. St. Augusta 30 było prowadzone na rzecz podmiotu nieposiadającego przymiotu strony.

W świetle powyższych okoliczności, wydanie kontrolowanej decyzji świadczy o rażącym naruszeniu art. 7 ust. 1 dekretu warszawskiego w zw. z art. 28 k.p.a., co powoduje, że decyzja Prezydenta obarczona jest kwalifikowaną wadą prawną wyrażoną w art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a.

4. Brak nieodwracalnych skutków prawnych

Kontrolowana decyzja nie wywołała nieodwracalnych skutków prawnych w rozumieniu art. 2 pkt 4 ustawy z 9 marca 2017 r. W myśl powołanego przepisu przez nieodwracalne skutki prawne należy rozumieć stan prawny powstały wskutek przeniesienia prawa własności albo prawa użytkowania wieczystego nieruchomości warszawskiej na osobę trzecią, o ile nie

nastąpiło ono nieodpłatnie lub na rzecz nabywcy działającego w złej wierze, lub zagospodarowania nieruchomości warszawskiej na cele publiczne, o których mowa w art. 6 u.g.n.

Na płaszczyźnie prawa administracyjnego pojęcie „nieodwracalności skutku prawnego" odnosi się do takich następstw decyzji administracyjnej (reprywatyzacyjnej), w których brak jest możliwości odmiennego ukształtowania sytuacji prawnej jednostki od tej, będącej następstwem decyzji administracyjnej, co wyklucza powrót do stanu poprzedniego (tak B. Adamiak, Glosa do uchwały Sądu Najwyższego z 28 maja 1992 r., III AZP 4/92, OSP 1993, nr 5, poz. 104, P. Przybysz, Kodeks postępowania administracyjnego, Warszawa 2017).

Po dokonaniu analizy stanu faktycznego i prawnego, Komisja stwierdziła, że po wydaniu decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z 30 stycznia 2012 r. 50/GK/DW/2012 zmienionej decyzją z 12 lutego 2013 r. nr 44/GK/DW/2013 nie miały miejsca zdarzenia prawne, które doprowadziły do nieodwracalnych skutków prawnych w rozumieniu art. 2 pkt 4 ustawy z 9 marca 2017 r.

Decyzja nr 50/GK/DW/2012 z 30 stycznia 2012 r., nie została wykonana zawarciem umowy o oddanie gruntu w użytkowanie wieczyste, wobec tego nie powstało prawo użytkowania wieczystego na rzecz beneficjenta decyzji. Stąd decyzja nie wywołała nieodwracalnych skutków prawnych w rozumieniu art. 2 pkt 4 ustawy z 9 marca 2017 r.

Aktualnie w dziale II księgi wieczystej prowadzonej dla działki nr ew. 35/2 prawo własności ujawnione jest na rzecz Miasta Stołecznego Warszawy. Beneficjent decyzji nr 50/GK/DW/2012 nie figuruje jako właściciel ani użytkownik wieczysty.

IV. Wnioski strony postępowania

A K pismem z 23 października 2026 r. złożył trzy wnioski. Po pierwsze wniósł o zawieszenie postępowania do czasu prawomocnego ustalenia kręgu spadkobierców K O oraz I W Po drugie wniósł o uznanie za strony postępowania osób, od których nabył roszczenia (m.in. K O i I W lub ich spadkobierców oraz spadkobierców dawnych właścicieli hipotecznych. Ponadto wniósł o dopuszczenie dowodu z zawiadomienia Komisji z 1 kwietnia 2026 r. w sprawie KR II R 12/26 o wszczęciu postępowania oraz skróconego aktu zgonu K O Podstawą założenia przez A K powyższych wniosków było przyjęcie przez niego, że stronami niniejszego postępowania powinny być osoby lub ich spadkobiercy, od których nabył roszczenia na podstawie umów cywilnoprawnych oraz spadkobierców dawnych właścicieli hipotecznych, których Komisja uznała jako strony postępowania w sprawie KR II R 12/16. A K podnosi, że wobec śmierci K O i I W

które były spadkobierczyniami właścicieli hipotecznych, jednocześnie sprzedającymi prawa i roszczenia na jego rzecz, postępowanie to należy zawiesić, co czasu ustalenia ich spadkobierców.

Odnosząc się do wniosków strony, przypomnieć należy treści art. 28 k.p.a., zgodnie z którym stroną jest każdy, czyjego interesu prawnego lub obowiązku dotyczy postępowanie albo kto żąda czynności organu ze względu na swój interes prawny. O istnieniu interesu prawnego decydują przepisy prawa materialnego, które przyznają danemu podmiotowi określone prawa lub nakładają na niego obowiązki. W odróżnieniu od interesu prawnego, interes faktyczny polega na tym, że dany podmiot jest wprawdzie zainteresowany rozstrzygnięciem sprawy administracyjnej, jednakże nie istnieje przepis prawa, który pozwalałby z tego zainteresowania wywieść żądanie ochrony prawnej. Komisja wskazuje, że w niniejszym postępowaniu Komisja kontroluje decyzję Prezydenta m.st. Warszawy z 30 stycznia 2012 r. nr 50/GK/DW/2012 r. Stroną tegoż postępowania reprywatyzacyjnego decyzji był jedynie A K . Kontrolowana decyzja przyznała określone prawa – tj. prawo użytkowania wieczystego na podstawie art. 7 dekretu warszawskiego tylko jemu. Adresatami ww. decyzji nie były osoby od których A K nabył roszczenia czy ich spadkobiercy, jak również nie byli nimi bezpośredni spadkobiercy dawnych właścicieli hipotecznych. Tym samym wskazane podmioty nie posiadają również statusu strony w niniejszym postępowaniu rozpoznawczym prowadzonym przez Komisję pod sygn. akt KR II R 62/25. Należy stwierdzić, że zachodzą przesłanki argumentujące odmowę dopuszczenia tych podmiotów do udziału na prawach strony w przedmiotowym postępowaniu.

W zw. z powyższym, skoro podmioty których dotyczy wniosek nie legitymują się statusem strony w przedmiotowym postępowaniu, organ nie znajduje podstaw do zawieszenia postępowania z uwagi na śmierć dwojga z nich. Konsekwencją powyższego, jest wydanie przez Komisję postanowienia z dnia 28 października 2026 r. o odmowie zawieszenia postępowania.

V. Strony postępowania

Zgodnie z art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. w zw. z art. 28 k.p.a. stroną jest każdy, czyjego interesu prawnego lub obowiązku dotyczy postępowanie albo kto żąda czynności organu ze względu na swój interes prawny lub obowiązek.

Jako strony postępowania przyjęto beneficjenta decyzji reprywatyzacyjnej z 30 stycznia 2012 r. A K .

Na podstawie art. 16 ust. 2 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. o wszczęciu postępowania rozpoznawczego Komisja zawiadamia m.st. Warszawę oraz pozostałe strony postępowania.

Jeżeli decyzja reprywatyzacyjna została wydana przez inny organ, stroną postępowania przed Komisją jest ten organ albo inny organ właściwy do rozpoznania sprawy.

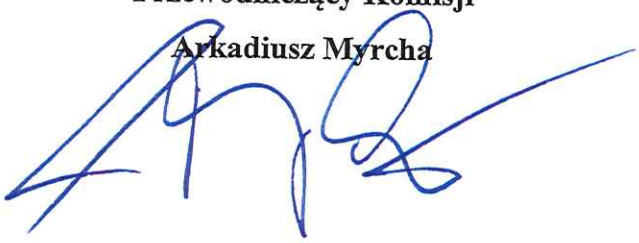
Z treści cytowanego przepisu wynika, że stroną postępowania rozpoznawczego przed Komisją jest m.st. Warszawa reprezentowane przez Prezydenta m.st. Warszawy.

VI. Konkluzja

Mając na uwadze wyżej wskazane okoliczności, Komisja orzekła jak na wstępie.

Przewodniczący Komisji

Arkadiusz Myrcha

Pouczenie:

1. Niniejsza decyzja jest ostateczna (art. 10 ust. 4 ustawy z dnia 9 marca 2017 r.). Strona może wnieść skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie (ul. Jana Kazimierza 10, 01-248 Warszawa), za pośrednictwem Komisji do spraw reprywatyzacji nieruchomości warszawskich (dalej: Komisja), w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji (art. 52 § 1, art. 53 § 1 oraz art. 54 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, t.j. Dz. U. z 2026 r. poz. 143 , dalej: p.p.s.a.). Skarga powinna czynić zadość wymogom określonym w art. 57 p.p.s.a. Do skargi należy dołączyć jej odpisy i odpisy załączników dla doręczenia ich stronom (w tym dla tut. organu), a ponadto, jeżeli w sądzie nie złożono załączników w oryginale, po jednym odpisie każdego załącznika do akt sądowych (art. 47 § 1 p.p.s.a.).

2. Zgodnie z art. 57 § 5 k.p.a. termin uważa się za zachowany, jeżeli przed jego upływem pismo zostało:

1) wysłane na adres do doręczeń elektronicznych organu administracji publicznej, a nadawca otrzymał dowód otrzymania, o którym mowa w art. 41 ustawy z dnia 18 listopada 2020 r. o doręczeniach elektronicznych;

2) nadane w polskiej placówce pocztowej operatora wyznaczonego w rozumieniu ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. - Prawo pocztowe albo placówce pocztowej operatora świadczącego pocztowe usługi powszechne w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej, Konfederacji Szwajcarskiej albo państwie członkowskim Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) - stronie umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym;

3) złożone w polskim urzędzie konsularnym;

4) złożone przez żołnierza w dowództwie jednostki wojskowej;

5) złożone przez członka załogi statku morskiego kapitanowi statku;

6) złożone przez osobę pozbawioną wolności w administracji zakładu karnego.

Zgodnie z art. 71 ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. Prawo pocztowe (t.j.Dz. U. z 2026 r. poz.558) Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej dokonał wyboru Poczty Polskiej Spółki Akcyjnej z siedzibą w Warszawie jako operatora wyznaczonego do świadczenia usług powszechnych w latach 2016–2025.

3. Wpis od skargi do sądu administracyjnego ma charakter stały i wynosi 200 zł (dwieście złotych) – zgodnie z § 2 ust. 3 pkt 5 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2021 r. poz.

535).

4. W myśl art. 243 § 1 p.p.s.a. stronie może być przyznane – na jej wniosek – prawo pomocy. Wniosek ten wolny jest od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy powinien zawierać oświadczenie strony obejmujące dokładne dane o stanie majątkowym i dochodach, a jeżeli wniosek składa osoba fizyczna, ponadto dokładne dane o stanie rodzinnym oraz oświadczenie strony o niezatrudnieniu lub niepozostawaniu w innym stosunku prawnym z adwokatem, radcą prawnym, doradcą podatkowym lub rzecznikiem patentowym. Wniosek składa się na urzędowym formularzu według ustalonego wzoru (art. 252 § 1 i § 2 p.p.s.a.).

Zgodnie z art. 244 § 1 p.p.s.a. prawo pomocy obejmuje zwolnienie od kosztów sądowych oraz ustanowienie adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego.

5. Zgodnie z art. 87 § 1 p.p.s.a. strona może złożyć wniosek o przywrócenie terminu do złożenia skargi na decyzję Komisji. Wniosek ten należy złożyć do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie za pośrednictwem Komisji, w terminie siedmiu dni od czasu ustania przyczyny uchybienia terminu. W piśmie tym należy uprawdopodobnić okoliczności wskazujące na brak winy w uchybieniu terminu. Równocześnie z wnioskiem strona powinna dokonać czynności, której nie dokonała w terminie. Po upływie roku od uchybionego terminu, jego przywrócenie jest dopuszczalne tylko w przypadkach wyjątkowych.

6. W myśl art. 16 ust. 3 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. w zw. z art. 49 § 1 k.p.a., strony mogą być zawiadamiane o wszczęciu postępowania, decyzjach i innych czynnościach Komisji poprzez ogłoszenie w Biuletynie Informacji Publicznej, na stronie podmiotowej urzędu obsługującego Ministra Sprawiedliwości. Zawiadomienie albo doręczenie uważa się za dokonane po upływie 7 dni od dnia publicznego ogłoszenia. Z uwagi na to, że doręczenie decyzji następuje w formie publicznego ogłoszenia Komisja informuje, że z treścią decyzji strony mogą zapoznać się w urzędzie zapewniającym obsługę administracyjno-biurową Komisji w dniach i godzinach pracy tego urzędu.

7. Zgodnie z treścią art. 49b. § 1 k.p.a., w przypadku zawiadomienia strony zgodnie z art. 49 § 1 lub art. 49a o decyzji lub postanowieniu, które podlega zaskarżeniu, na wniosek strony, organ, który wydał decyzję lub postanowienie, niezwłocznie, nie później niż w terminie trzech dni od dnia otrzymania wniosku, udostępnia stronie odpis decyzji lub postanowienia w sposób i formie określonych we wniosku, chyba że środki techniczne, którymi dysponuje organ, nie umożliwiają udostępnienia w taki sposób lub takiej formie.

8. Stosownie do treści art. 39a ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. od decyzji Komisji stronie nie przysługują przewidziane w odrębnych przepisach środki prawne wzruszenia decyzji dotyczące wznowienia postępowania, uchylenia, zmiany lub stwierdzenia nieważności decyzji.